

LBRIS

We know
books

ANNA KARENINA

LEV TOLSTOI

Traducere din limba rusă
ANCA IRINA IONESCU

LITERA

București

LEBRIS

We know
books

PARTEA A CINCEA

I

Prințesa Șcerbațkaia considera că este imposibil să se facă nunta până în post, căci mai rămăseseră numai cinci săptămâni, și până atunci putea fi gata numai jumătate din trusou; dar nu putea să nu fie de acord și cu Levin, care spunea că după post ar putea să fie prea târziu, pentru că o mătușă bătrână a prințului Șcerbațki era foarte bolnavă și putea să se prăpădească curând, iar atunci doliul ar fi amânat și mai mult nunta. De aceea se hotărî să împartă trusoul în două părți, trusoul mare și cel mic, și consimți să se facă nunta până în post. Hotărâse să pregătească acum tot trusoul mic, iar pe cel mare să-l trimită după aceea, și se supără foarte tare pe Levin că nu putea nicicum să-i răspundă serios dacă e sau nu de acord. Acest aranjament era cu atât mai convenabil, cu cât tinerii urmau să plece îndată după cununie la țară, unde lucrurile din trusoul mare nu erau necesare.

Levin continua să fie în aceeași stare de exaltare în care i se părea că el și fericirea lui reprezintă unicul scop al universului și că acum nu trebuie să se gândească și să se îngrijească de nimic, pentru că ceilalți fac și vor face totul pentru el. Nu avea nici măcar planuri și obiective de viață pentru viitor; lăsa această decizie pe seama altora, știind că totul va fi minunat. Fratele lui, Serghei Ivanovici, Stepan Arkadici și prințesa îl dirijau și-i spuneau ce trebuie să facă. El era întru totul de acord cu tot ce i se propunea. Fratele împrumută bani în numele lui, prințesa îi sfătuia să plece din Moscova după cununie. Stepan Arkadici îi sfătuia să plece în străinătate. El era de acord cu tot. „Faceți ce vreți, dacă asta vă face plăcere. Eu sunt fericit, iar fericirea mea nu poate fi nici mai mare, nici mai mică, orice-ați face“, își zicea el. Când îi transmise lui Kitty sfatul lui Stepan Arkadici să plece în străinătate, se miră foarte tare că ea nu fu de acord, ci avea anumite cerințe speciale în legătura cu viața lor viitoare. Știa că Levin are munca lui la țară și că îi place. După cum vedea Levin, Kitty nu numai că nu înțelegea această muncă, dar nici nu voia s-o înțeleagă, dar asta n-o împiedica s-o considere foarte importantă. Și de aceea știa că își vor avea casa la țară și voia să meargă nu în străinătate, unde n-aveau să locuiască, ci acolo unde avea să le fie casa. Această intenție exprimată foarte clar îl uimi pe Levin. Dar, cum lui îi era totuna, îl rugă imediat pe Stepan Arkadici, ca și când aceasta ar fi fost obligația lui, să se ducă la țară și să aranjeze acolo totul așa cum știe el, cu gustul lui atât de rafinat.

– Dar ia ascultă, îi spuse Stepan Arkadici lui Levin, după ce se întoarse din sat, unde aranjase totul pentru sosirea tinerilor, ai certificat de spovedanie?

– Nu. Și ce dacă?

– Fără asta nu te poți cununa.

– Vai, vai, vai! exclamă Levin. Dar cred că n-am mai postit de vreo nouă ani. Nici prin gând nu mi-a trecut.

– Bravo! spuse Stepan Arkadici râzând. Și mai zici de mine că sunt nihilist! Totuși, fără asta nu se poate. Trebuie să postești ca să te împărtășești.

– Dar când? Mai sunt numai patru zile!

Stepan Arkadici aranjă și asta. Și Levin începu să postească în vederea împărtășaniei. Pentru Levin, ca pentru orice om

necredincios, dar care respectă în același timp credințele altor oameni, prezența și participarea la ceremoniile religioase erau foarte stânjenitoare. Iar acum, când era în această stare de spirit împlăzită, receptivă la tot, cerința de a se preface îl apăsa așa de greu, încât i se părea aproape imposibil de îndeplinit. Acum, când era în culmea fericirii și a extazului, trebuia fie să mintă, fie să comită un sacrilegiu. Nu se simțea în stare să facă nici una, nici alta. Dar, oricât îl întrebă pe Stepan Arkadici dacă n-ar putea obține certificatul fără să meargă la slujbe, acesta îi spuse că e imposibil.

– Dar ce te costă – două zile? Și e un bătrânel înțelept și cumsecade. O să-ți scoată dințele ăsta așa de ușor, că nici n-ai să simți.

Participând la prima liturghie, Levin se strădui să-și împropăteze amintirile din tinerețe despre puternicul sentiment religios pe care îl trăise între șaisprezece și șaptesprezece ani. Dar se convinse imediat că i-e absolut imposibil. Se strădui să privească totul ca pe un obicei găunos, fără nici o semnificație, așa cum e și obiceiul de a face vizite; dar simți că nu poate face nici asta. Avea față de religie, la fel ca majoritatea contemporanilor lui, o atitudine foarte nedefinită. Nu putea să creadă și în același timp nici nu era ferm convins că toate acestea sunt incorecte. Și de aceea, întrucât nu era în stare nici să creadă în semnificația gestului pe care îl făcea, nici să-l privească indiferent, ca pe o formalitate, în tot timpul cât posti și merse la slujbă avu un sentiment de jenă și de rușine, pentru că făcea ceva ce nici el nu înțelegea și de aceea, așa cum îi spunea vocea lăuntrică, ceva mincinos și urât.

În timpul slujbei, fie asculta rugăciunile, încercând să le atribuie un sens care să nu contravină opiniilor lor, fie, simțind că nu le poate înțelege și trebuie să le condamne, se străduia să nu le asculte, își vedea de gândurile lui, de observații și de amintirile care i se perindau prin minte cu o vioiciune ieșită din comun în timp ce stătea degeaba în biserică.

Stătu la liturghie, la vecernie, la celelalte ritualuri de seară, iar a doua zi, sculându-se mai devreme ca de obicei, fără să-și bea ceaiul, se prezentă la ora opt la biserică să asculte utrenia și să se spovedească.

În biserică nu era nimeni, în afară de un soldat cerșetor, două bătrâne și slujitorii bisericii.

Un diacon tânăr, cu cele două jumătăți ale spinării lungi frumos conturate pe sub anteriorul subțire, îi ieși imediat în întâmpinare, se apropie de o măsuță de lângă perete și începu să-i citească din canoane. Pe măsură ce citea, mai ales atunci când repeta des și repede aceleași cuvinte: „Doamne miluiește!“, care sunau „Doamne lește, doamne lește!“, Levin simțea că gândirea îi este zăvorâtă și pecetluită și că acum nu trebuie s-o atingă și s-o zgândărească, ca să nu iasă vreo încurcătură; de aceea, stând în spatele diaconului, continua să se gândească la ale lui. „Mâna ei e uimitor de expresivă“, își spuse el, amintindu-și cum stătuseră cu o zi înainte la masa din colț. Nu avea despre ce vorbi, cum se întâmplă aproape întotdeauna în această perioadă, iar ea își pusese mâna pe masă, o închidea și o deschidea și râdea privind-i mișcărilor. Levin își aminti cum sărutase acea mână și apoi examinase liniile care se desprindeau și se contopeau în palma ei roz. „Iarăși «lește»“, își zise el și-și făcu semnul crucii, se înclină și privi spinarea zveltă a diaconului care se pleca. „După aceea mi-a luat mâna și mi-a cercetat liniile din palmă.“ „Ai o palmă frumoasă“, spusese ea. Levin se uită la mâna sa și la mâna scurtă a diaconului. „Da, acum se va termina curând“, își zise el. „Ba nu, se pare că a luat-o de la început“, își spuse, ascultând rugăciunile. „Ba nu, se termină; uite că se apleacă până la pământ! Asta se face întotdeauna înainte de sfârșit.“

Luând pe nesimțite cu mâna pe sub manșeta de catifea hârtia de trei ruble, diaconul îi spuse că îl va trece în registru și, pășind vioi cu cizmele noi pe dalele bisericii pustii, intră în altar. Un minut mai târziu, scoase capul de acolo și-i făcu semn. Gândul zăvorât până atunci în capul lui Levin începu să se agite, dar el reuși să-l alunge. „O să se aranjeze cumva“, își spuse el și porni spre amvon. Urcă treptele și, întorcându-se spre dreapta, îl zări pe preot. Bătrânul preot, cu o barbă rară, pe jumătate albă, cu ochi blânzi și obosiți, stătea în picioare lângă analoghion și răsfoia un molitvelnic. Se înclină ușor în fața lui Levin și începu să citească rugăciunile cu o voce obișnuită. Când termină, se aplecă până la pământ și se întoarse cu fața spre Levin.

– Aici Hristos este de față nevăzut, primind spovedania dumitale, spuse el, arătând spre crucea cu răstignirea. Crezi în tot ceea ce ne învață pe noi sfânta Biserică apostolică? continuă preotul, întorcându-și privirile de la Levin și ascunzându-și mâinile sub patrafir.

– Mă îndoiesc, mă îndoiesc de tot, spuse Levin cu o voce care îi sună neplăcut și tăcu.

Preotul îl așteptă câteva secunde să vadă dacă mai spune ceva, apoi închise ochii și zise repede, rostind sunetul „o“ ca în regiunea Vladimir.

– Îndoielile țin de slăbiciunea omenească, dar noi trebuie să ne rugăm, pentru ca Dumnezeu cel milostiv să ne întărească. Ce păcate deosebite ai? adăugă el fără nici o pauză, ca și când s-ar fi străduit să nu piardă vremea.

– Păcatul meu principal este îndoiala. Mă îndoiesc de tot și mă aflu de cele mai multe ori în stare de îndoială.

– Îndoielile țin de slăbiciunea omenească, repetă preotul aceleași cuvinte. Dar de ce anume te îndoiești mai cu seamă?

– Mă îndoiesc de tot. Mă îndoiesc uneori chiar și de existența Domnului, spuse Levin fără să vrea și se îngrozi de necuviința săvârșită.

Dar cuvintele lui nu păreau să fi făcut vreo impresie asupra preotului.

– Ce îndoieli pot exista cu privire la existența lui Dumnezeu? întrebă el repede, cu un zâmbet abia sesizabil.

Levin tăcea.

– Ce îndoială poți avea despre Creator când privești creația lui? continuă preotul repede, pe un ton obișnuit. Cine a împodobit cu aștri bolta cerească? Cine a îmbrăcat pământul în frumusețea lui? Cum se poate fără Creator? spuse el, privind întrebător la Levin.

Levin simțea că nu se cuvine să intre într-o dispută filosofică cu preotul și de aceea răspunse numai direct la întrebare:

– Nu știu.

– Nu știi? Atunci cum te îndoiești de faptul că Dumnezeu a creat totul? întrebă cu o nedumerire veselă preotul.

– Nu înțeleg nimic, spuse Levin roșind și simțind că rostește cuvinte prostești și care nici nu puteau să nu fie prostești într-o situație ca aceasta.

– Roagă-te la Domnul, chiar și Sfinții Părinți au avut îndoieli și l-au rugat pe Domnul să-i întărească în credința lor. Diavolul are putere mare, iar noi nu trebuie să ne lăsăm supuși de el. Roagă-te Domnului, roagă-te Domnului! repetă el grăbit, apoi tăcu un timp, ca și când ar fi chibzuit. Din câte am auzit, te pregătești să te însori cu fiica enoriașului și fiului meu sufletec prințul Șcerbațki, adăugă el cu un zâmbet. Frumoasă fată!

– Da, spuse Levin roșind pentru preot.

„De ce trebuia să întrebe așa ceva la spovedanie?“, se gândi el.

Și, ca și când i-ar fi ghicit întrebarea, preotul spuse:

– Te pregătești să te însori, și poate că Dumnezeu te va răsplăti cu urmași, nu-i așa? Păi cum, ce educație poți să le dai micuților dacă nu învingi în dumneata ispita diavolului, care ne atrage spre necredință? spuse el ușor dojenitor. Dacă-ți iubești copiii, ca un părinte bun, nu le vei dori numai bogăție, desfătare și onoruri; vei dori și mântuirea lor, înălțarea lor spirituală prin adevărul cel sfânt. Nu-i așa? Și ce-ai să-i răspunzi când micuțul nevinovat te va întreba: „Tăticule, cine a făcut tot ce mă încântă pe mine în această lume, pământul, apa, soarele, florile, iarba?“ Nu cumva o să-i spui: „Nu știi“? Nu poți să nu știi, când Domnul Dumnezeu ne-a dezvăluit nouă aceasta prin mare mila Sa. Sau te va întreba copilul: „Ce mă așteaptă în viața de după mormânt?“ Iar dumneata ce-ai să-i spui, dacă nu știi nimic? Cum îi vei răspunde? Îl vei abandona farmecelor lumii și diavolului? Asta nu e bine! spuse el și se opri, lăsând capul într-o parte și privindu-l pe Levin cu ochii lui buni și blânzi.

Acum Levin nu mai răspunde nimic, nu pentru că nu voia să intre în dispută cu preotul, ci pentru că nimeni nu-i mai puseese astfel de întrebări. Iar când copiii lui aveau să-i pună aceste întrebări, va avea el timp să se gândească ce să le spună.

– Pășești într-o perioadă a vieții, continuă preotul, când trebuie să-ți alegi o cale și să te ții de ea. Roagă-te Domnului, ca să te ajute în milostivirea lui! încheie el. Domnul Dumnezeuul nostru Iisus Hristos, cu milostivirea și cu îndurarea iubirii lui de oameni, să te ierte pe tine, fiule!...

Și, încheind rugăciunea de dezlegare, preotul îl binecuvântă și îl lăsa să plece.

Întorcându-se acasă în ziua aceea, Levin încerca un sentiment de bucurie că situația stingheritoare se încheiase – și se

încheiase în așa fel încât nu fusese nevoit să mintă. Pe lângă asta, îi rămăsese și amintirea vagă că ceea ce spusese acel bătrânel bun și cumsecade nu era chiar așa de stupid cum i se păruse la început, și era acolo ceva ce va trebui să-și lămurească.

„Se înțelege, nu acum“, își spuse el, „dar ceva mai târziu“. Simțea acum mai mult ca altă dată că în sufletul lui se află ceva neclar și necurat și că, în privința religiei, se află în aceeași situație pe care o vedea atât de clar la alții și care nu-i plăcea deloc și pe care i-o reproșa prietenului său Sviiajski. Își petrecu seara cu logodnica sa la Dolly și fu deosebit de vesel. Îi explică lui Stepan Arkadici starea de euforie în care se afla, spunându-i că se simte ca un câine care a fost învățat să sară printr-un cerc și care, după ce a înțeles în sfârșit și a făcut ce se cere de la el, sare în sus, dă din coadă, latră de bucurie și topăie pe mese și la ferestre.

II

În ziua nunții lui Levin, după datină (prințesa și Daria Aleksandrovna insistau cu strictețe asupra respectării tuturor datinilor), acesta nu-și văzu logodnica și luă masa la hotelul unde stătea cu trei burlaci care se strânseseră întâmplător la el: Serghei Ivanovici, Katavasov, un coleg de studenție, acum profesor de științe naturale, pe care Levin îl întâlnise pe stradă și îl trăsese după el, și Cirikov, cavalerul de onoare, judecător de pace la Moscova, tovarășul lui Levin la vânătoarea de urși. Prânzul fu foarte vesel. Serghei Ivanovici era în cea mai bună dispoziție sufletească și se distra pe seama originalității lui Katavasov. Katavasov, simțind că originalitatea lui este apreciată și înțeleasă, se fălea cu ea. Cirikov participa vesel și inimos la orice conversație.

– Uitați, deci, spunea Katavasov cu obiceiul deprins la catedră de a trăgăna cuvintele, ce băiat capabil a fost prietenul nostru Konstantin Dmitrici! Vorbesc despre el la trecut, pentru că acum nu mai există. Pe atunci, când a terminat universitatea, îi plăcea și știința, avea și preocupări omenești; dar acum,

jumătate din capacitățile lui sunt folosite pentru autoamăgire, iar cealaltă jumătate, pentru justificarea acestei amăgiri.

– N-am văzut dușman mai înflăcărat al căsniciei ca dumneata, spuse Serghei Ivanovici.

– Nu, nu sunt dușmanul căsniciei, sunt adeptul diviziunii muncii. Oamenii care nu pot să facă nimic trebuie să facă oameni, iar ceilalți să contribuie la iluminarea și la fericirea lor. Eu așa înțeleg lucrurile. Există o mulțime de oameni dispuși să amestece aceste două meserii, dar eu nu fac parte dintre ei.

– Ce fericit voi fi când am să aflu că te-ai îndrăgostit! spuse Levin. Te rog să mă inviți la nuntă!

– Sunt deja îndrăgostit.

– Da... de o caracatiță. Știi, se întoarse Levin către fratele său, Mihail Semionici scrie o lucrare despre alimentație și...

– Te rog să nu încurci treburile! Nu contează despre ce. Ideea e că mie chiar îmi place foarte mult caracatița.

– Dar asta nu te va împiedica să-ți iubești soția.

– Ea nu mă va împiedica, dar soția da.

– Dar de ce?

– Ei, ai să vezi. Uite, dumitale îți place gospodăria, îți place vânătoarea, ei bine, ai să vezi!

– Azi a venit Arhip, a zis că la Prudnoe sunt o mulțime de elani și doi urși, spuse Cirikov.

– Ei, o să-i doborâți fără mine.

– Adevărat, spuse Serghei Ivanovici. Ba și de acum înainte să-ți iei adio de la vânătoarea de urși, nevasta n-o să te lase!

Levin zâmbi. Ideea că soția lui n-o să-l lase la vânătoare i se părea atât de încântătoare, încât era gata să renunțe pentru totdeauna la plăcerea de a vedea urși.

– Totuși, e păcat că acești doi urși vor fi doborâți fără dumneata. Mai ții minte ultima dată la Hapilov? Ar fi o vânătoare pe cinste! spuse Cirikov.

Levin nu voia să-l dezamăgească spunându-i că nicăieri nu poate exista ceva frumos fără ea, așa că nu zise nimic.

– Nu degeaba s-a înrădăcinat acest obicei să-ți iei adio de la viața de burlac, spuse Serghei Ivanovici. Oricât ai fi de fericit, tot îți pare rău după libertate.

– Dar, recunoaște, nu-i așa că ai sentimentul acela al logodnicului lui Gogol¹ care voia să sară pe fereastră?

– Cu siguranță că-l are, dar n-o să recunoască! spuse Katavasov și râse zgomotos.

– Poftim, fereastra e deschisă... Hai să mergem chiar acum la Tver! E o ursoaică, putem s-o luăm din bârlog. Hai, mergem cu trenul de cincii! Iar cei de aici n-au decât să facă ce doresc, spuse Cirikov zâmbind.

– Ei, Doamne, spuse Levin zâmbind, zău că nu găsesc în suflet nici o fărâcă din acest regret după libertate!

– Păi, în sufletul dumitale e acum un asemenea haos, că n-o să găsești nimic, spuse Katavasov. Stai puțin, după ce te mai dezmeticești, o să găsești!

– Nu, aș fi simțit măcar un pic că, pe lângă sentimentul meu (nu voia să rostească în fața lor „iubire“)... și pe lângă fericire, îmi pare totuși rău să-mi pierd libertatea... Dimpotrivă, eu mă bucur de această pierdere a libertății.

– E rău! Individul e fără speranță! spuse Katavasov. Ei, să bem pentru vindecarea lui sau să-i dorim ca cel puțin a suta parte din visuri să i se împlinească! Și asta va fi deja o fericire cum n-a mai existat pe pământ.

Imediat după masă, prietenii plecară, ca să aibă timp să se schimbe pentru nuntă.

Rămas singur și amintindu-și discuția holteilor, Levin se întrebă încă o dată dacă simte în sufletul lui vreun regret după libertate, așa cum spuneau ei. Zâmbi la acest gând. „Libertate? La ce bun? Fericirea înseamnă numai să iubești și să dorești, să gândești cu dorințele ei, cu gândurile ei, adică nici un fel de libertate – aceasta e fericirea!“

„Dar oare îi cunosc eu gândurile, dorințele, sentimentele?“, îi șopti dintr-odată un glas. Zâmbetul îi pieri de pe față, și Levin căzu pe gânduri. Și fu cuprins brusc de un sentiment cumplit. Se simți copleșit de spaimă și de îndoială, se îndoia de tot.

„Dar dacă nu mă iubește? Dacă se mărită cu mine numai ca să fie măritată? Dacă nu știe nici ea ce face?“, se întreba el.

¹ Personajul Ivan Kuzmici Podkolesin din piesa lui N.V. Gogol (1809–1852) *Căsătoria*, care în ziua nunții a sărit pe fereastră și a dispărut (n.tr.)

„Poate să-și vină în fire abia după ce se mărită și să-și dea seama că nu mă iubește, că nu poate să mă iubească.“ Și începură să-i treacă prin minte gânduri ciudate, cele mai urâte, despre ea. Era gelos pentru Vronski, ca în urmă cu un an, ca și cum seara aceea când o văzuse împreună cu Vronski ar fi fost ieri. Bănuia că ea nu-i spusese tot.

Levin sări în sus. „Nu, așa nu se poate!“, își spuse în sinea lui, disperat. „Mă duc la ea s-o întreb, să-i spun pentru ultima dată: «Suntem liberi, nu e mai bine să rămânem așa? Orice e mai bine decât nefericirea veșnică, rușinea, necredința!»“ Cu spaima în inimă și înciudat pe toată lumea, pe el însuși și pe ea, ieși din hotel și se duse la Kitty.

Nu-l aștepta nimeni. O găsi în camerele din fund. Ședea pe o ladă și discuta ceva cu o slujnică, răscolind grămezi de rochii de diverse culori, întinse pe spătarele scaunelor și pe jos.

– Ah! exclamă ea când îl văzu, și ochii îi străluciră de bucurie. Tu ești, adică dumneata (până în această ultimă zi Kitty i se adresa când cu „tu“, când cu „dumneata“)? Nu mă așteptam! Voiam să-mi împart rochiile de fată, să văd cui le dau...

– A! Asta e foarte frumos, spuse el, privind încruntat la servitoare.

– Du-te, Duneașa, te chem eu mai încolo! spuse Kitty. Ce-i cu tine? întrebă ea, adresându-i-se hotărât cu „tu“ după ce plecă fata.

Observase chipul lui înspăimântat, tulburat și încruntat și i se făcuse frică.

– Kitty, mă chinuiesc. Nu pot să mă chinuiesc singur, spuse el cu o voce disperată, oprindu-se în fața ei și privind-o rugător în ochi. Vedea deja după chipul ei plin de iubire sinceră că nu poate să iasă nimic din ceea ce intenționează să spună, dar simțea nevoia să primească asigurări chiar de la ea. Am venit să-ți spun că încă nu e prea târziu. Lucrurile se pot opri și îndrepta.

– Ce spui? Nu înțeleg nimic. Ce-i cu tine?

– E ceea ce am spus de o mie de ori și nu pot să nu gândesc... că nu sunt demn de tine. Nu se poate să fi fost de acord să te măriți cu mine. Mai gândește-te! Ai greșit. Gândește-te bine! Nu se poate să mă iubești... Dacă... mai bine spune! vorbea el, fără să se uite la ea. Am să fiu nefericit. Lumea n-are decât să

spună ce vrea; dar tot e mai bine decât să fim nefericiți... Mai bine acum, cât mai e timp...

– Nu înțeleg, răspunse ea înspăimântată, adică vrei să renunți?... Vrei să spui că nu trebuie?

– Da, dacă nu mă iubești.

– Ți-ai pierdut mințile! strigă ea, înroșindu-se de supărare. Dar figura lui era atât de jalnică, încât Kitty își reprimă supărarea, aruncă rochiile de pe fotoliu și se mută mai aproape de el. Ce-ai în minte? Spune tot!

– Cred că nu poți să mă iubești. Pentru ce-ai putea să mă iubești?

– Doamne Dumnezeule! Ce pot eu să fac?... spuse ea și izbucni în plâns.

– Ah, ce-am făcut! exclamă el, se așează în genunchi în fața ei și începu să-i sărute mâinile.

Cinci minute mai târziu, când prințesa intră în încăpere, îi găsi deja împăcați. Kitty nu numai că-l convinsese că-l iubește, dar îi răspunse și la întrebarea de ce îl iubește. Îi spusese că-l iubește pentru că-l înțelege foarte bine, pentru tot ceea ce ea știe că el cel mai probabil iubește, și că tot ce iubește el este foarte bun. Iar lui i se păru totul foarte clar. Când intră prințesa, stăteau unul lângă altul pe ladă și se certau pentru că Kitty voia să-i dea Duneășei rochia maro, în care era îmbrăcată atunci când o ceruse Levin de soție, iar el insistă să nu dea nimănui acea rochie și să-i dea în schimb Duneășei una albastră.

– Cum de nu înțelegi, Duneășa e brunetă și n-o să-i stea bine... M-am gândit la tot.

Aflând de ce venise Levin, prințesa se supără pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios și îl trimise acasă să se îmbrace și s-o lase pe Kitty să se pieptene, pentru că Charles trebuia să sosească dintr-o clipă în alta.

– Și așa n-a mai mâncat nimic în ultimele zile și s-a urâțit, iar tu o mai zăpăcești cu aiurelile tale! îi spuse ea. Haide, fii bun și pleacă de aici!

Levin, simțindu-se vinovat și stingherit, dar mulțumit, se întoarse la el la hotel. Fratele lui, Daria Aleksandrovna și Stepan Arkadici, toți în toaletă de seară completă, îl așteptau deja să-l binecuvânteze cu icoana. Nu mai era timp de pierdut. Daria